

Много трудно взе решение да напусне стария квартал и познатите орфани кашони, на които спеше следобед и през нощта, а понякога и през деня, ако не намереше достатъчно храна.

Но можеше ли да направи нещо срещу неканените гости? Новите бездомници бяха по-силни от него. Ако искаше да оцелее, трябваше да изчезне. Веднъж като малък вече се беше местил - от лошо на по-хубаво място. А сега? Кашони се намираха, но за ядене? В стария квартал имаше малка баничарница с масички и столчета отпред. Беше открил начин хем да минава покрай масичките незабелязано, хем хората, ако имат очи за света извън забързаното си ежедневие, да видят влажния му гладен поглед. И ако имат сърце, да му гадат нещо.

Само веднъж стана лошо. След дълго колебание, победен от глада и инстинкта, изтръгна тлъста баничка от ръцете на дебеличко момиченце с розово палто. Баничарят, който досега не му беше обръщал внимание, го подгони с парче старо желязо. За малко да избяга, но кварталът беше доста оживен и няколко случайни минавачи му препречиха пътя. Следващите дни прекара сред кашоните - не можеше да става. Слава Богу, раните бързо зараснаха. Баничарят отново се правеше, че не го вижда, и той се престраши пак да проси, отдалече.

Новият КВАРТАЛ

Днес беше вървял часове, докато се убеди, че е излязъл от стария квартал. Свечеряваше се, захладня и краката го заболяха. Малката градинка, която тъкмо прекосяваше, му се стори подходяща за пренощуване - щеше да се сгуши в беседката. Но тогава му хрумна, че тук беше чужд. Ами ако през нощта дойде някой, твърдо решен да му оспори мястото за спане? Разбираше, че слабото му, измършавяло тяло и гребният му ръст няма да внушат респект или жалост на никого, който се бори за покрив над главата си. Умислен подмина беседката. Ех, къде бяха старите кашони... Реши първите вечери да спи в някой вход, докато огледа района и разбере какви опасности го дебнат. Без да знае защо, зави надясно. Строполи се върху студентите каменни стълби пред входа на първата къща.

Сутринта стана рано и побърза да се махне, да не би хората да го заварят. От

безопасно разстояние огледа среднощното си скривалище. Слънцето беше изгряло и осветяваше голямата бяла сграда с дървена табела отпред. Обикновена къща? Хм... Втръпчи се в черните букви на табелата. Нямахше полза - не можеше да чете.

До следобеда не се случи нищо. Никой нито влезе, нито излезе от голямата бяла къща. Учуди се - сградата не изглеждаше изоставена. Куражът му нарасна, когато до вечерта нищо не се промени. Сигурното място за спане означаваше за него повече от гразнещото усещане за празен стомах.

* * *

Трети ден в новия квартал. Осмели се да спи до по-късно. Тази нощ легна с чиста съвест на изтривалката, не на каменното стълбище. Присъни му се не-

ПРОДЪЛЖАВА НА СТР. 22 >>

>> ПРОДЪЛЖЕНИЕ ОТ СТР. 11

що – май беше милата жена, която често му даваше остатъците от баничката си. Тъкмо протяга ръка към него, той вече усеща миризмата и...ужас – баничката се изпарява, а бундите му очи съзират група хора, които са се насочили към входа на „неговата“ къща. В последния момент успява да отскочи.

- Абе, Марче, за малко да забравим ключа от църквата!

- Ох, лошо, че тая седмица от сряда нататък май никои не е влизал в църквата.

- Трябваше да изчистим. Какво ще си кажат хората?

Значи спи пред... църквата? Бялата сграда не е блок, а църква? Спи пред църквата в новия квартал? Леле! Нищо, че не разбираше значението на тази дума. Продължи да наблюдава от скривалището си. Надяваше се групичката жени да влязат в сградата и с това да се приключи. Но все повече хора, облечени добре, прииждаха към бялата къща, чиято врата за първи път виждаше отворена. Бяха много повече от редовните клиенти на баничарницата. Досети се – в църквата явно има нещо за ядене. Видя да влизат дори деца – още по-сигурен знак (в баничарницата те получаваха най-хубавата или двойна порция). Чакай, както всички са устремени към вратата и не поглеждаат настрана, може и той да успее да се шумгне. Е, добре, само ще погледне. Днес ще бъде ден за проучвания.

Но преди да е предприел нещо, вратата се затваря. Жалко, ще ги издебне, когато излизат. Има опит с търпението. Дали някой няма да изнесе нещо за ядене?

Отсега се упражнява да гледа още по-тъжно, отколкото внушава изнемошляло му тяло.

Но коя е тази сребна, мършава фигурка пред вратата? Огърнани грехи, разранени колена – това дете явно му беше брат по съдба. За миг се поколеба, но то наистина не пасваше на хората, влезли в бялата къща. А може би и то ще се реши да влезе? Детето явно нямаше такива намерения. След като се повъртя около вратата, то седна на студените каменни стълби, точно там, където беше спал три нощи. За миг изрвнува. Но какво да направи? Да отиде и да се присъедини към детето? Стоп, това беше ДЕТЕ.

Впечатление? Чувстваше, че нещо липва – липсват напрежението и трескавостта, с които беше свикнал по улиците. Разгледа лицата им. Нямахше да ги запомни – изражението им не беше различно. Но... въпросът беше в излъчването. Това дотолкова изостри любопитството му, че едва не излезе от скривалището. Бързо се осъзна и затърси с поглед колегата си по съдба. Странна работа – един от най-добре облечените мъже беше клекнал и говореше с просячето. Такова нещо не беше виждал. Обеща си, че ако сега мъжът извади нещо вкусно за детето и той следващия път да се пробва.

Доколкото успя да види, това не се случи. Проследи как детето, доволно и усмихнато, се смеси с тълпата на последните разотиващи се.

* * *

Новият

Независимо дали е със скъпо розово палтенце, или с протрити панталони, тръпки го побиха само при мисълта отново да се приближи до едно от тези малки същества. Тъкмо всичко вървеше добре в новия квартал, нямаше нужда от неприятности. Просията беше труден занаят. Видя му се вероятно хората от бялата сграда да излязат и да прогонят детето, вместо да му дадат нещо. Така тъкмо щеше да разбере дали и той има шанс.

* * *

Беше се подготвил за по-дълго чакане. След час-два вратата се отвори и хората заприиждаха навън. Странна работа – сбърчи вежди той, – досега не беше виждал нито толкова много, нито толкова особени хора. Какво му направи

През следващите дни само следобед идваха по двама-трима души, но нито просячето, нито мъжът с костюма се мернаха. Тъкмо когато реши, че многото хора са били случайност, дойдоха отново. Успя да види как детето с ожулените колена и скъсаните грехи чакаше отвън и колко мила бяха хората с него.

„Другия път ще се престраша“ - помисли си той. Какво лошо можеше да очаква? Тези хора излъчваха такова спокойствие, не си представяше нито един от тях като баничаря с желязо в ръка.

* * *

Връщаше се от обиколка за храна, когато видя множеството хора да влиза в бялата къща. Събра целия си кураж и тръгна към вратата. Постепенно се смеси с тях. Ето, беше съвсем близо. Никои не му каза нищо, не го погледна накриво или с упрек. Хората вървяха и си говореха. Почувства се още по-сигурен. Дори никои не го изблъска да върви най-отзад. Сам реши така – все пак му трябваше вратичка да избяга при нужда. Ето, влизат един по един през широката врата. Скоро ще дойде и неговият ред. Храас!!! Вратата се затваря точно под носа му. Понечва да побегне. Защо стана така?

КВАРТАЛ

Чакай, нали нямаха нищо против да върви с тях? Направи ли нещо лошо? Не, само си вървеше. Беше ли прекалено преглазлив? Не, дори много смел. А защо никои не го забеляза? Тръгна към скривалището. Не, стой, глупаво е. Ще направи като просячето – ще седне на каменните стълби и ще чака. Може би така добре облеченият мъж ще дойде при него, след като излезе. Нали и той е измършавял като детето.

Колко бързо минава времето! Хората излизат от бялата сграда с онази учудваща радост по лицата си. Презгръщат се, говорят оживено. Хей. Хе-е-ей! Да вика ли? Не може да повярва, че всички го подминават. Как така, не е ли и той просяче? Обикаля около втора групичка от странните хора и се чувства по-зле, отколкото ако му бяха креснали или се бяха опитали да го прогонят. Сякаш е невидим, да не би спокойствието им да замъглява част от външния свят? Нищо не разбира. А, ето го мургавото просяче. Обградено от усмивки и хванато за ръка от добре облечения мъж, то също излиза от бялата сграда. Нима е било вътре? Все повече го е яд. Просячето и мъжът тръгват нанякъде, а той след тях. Добре, може би остана незабелязан в тъпата,

понеже за онези хора е непознат. Но тук, пред просячето и мъжа, трябваше да има шанс. Колкото и да се бе крил, погледът му се беше засичал с очите на детето. И нали бяха братя по съдба? Защо единият да бъде отвън, а другият вътре?

Мъжът се спира пред бугка за лакомства и детето получава топъл кроасан, добре изпечен геврек и още нещо, което той не може да различи. Толкова е заслепен от яд, че стои плътно зад двамата, на милиметри от краката им. Кроасан, геврекче – мммм... Чуйте ме – мммм... Вижете ме – мммм... Мъжът за миг като че ли се обръща и го зърва, но веднага потупва просячето по рамото – да вървят. Ей, спрете! Ей! И аз седях пред вашата сграда – пред вашата църква! Ехо! Тук съм! Ехо! Върнете се!

* * *

Явно ще трябва да си потърси ново място за спане. Няма да е лесно, но какво пък – дори да го изгонят, този път може да реши да се бие. Ще бъде дори чест за него – някой ще му обяви война. Той ще се защити. Няма да остане незабелязан. Не знаеше колко ужасно чувство е това, преди да го изпита пред голямата бяла сграда с дървена табела отпред. Днес отново

е ден за събрание. Хората са вътре. Но той ще се махне колкото може по-скоро. Ще изяде остатъците от сандвичи, които намери до кофата, и после ще тръгне на оглед за нов дом. Точно така, а може да отиде и в друг квартал. Слава Богу, свобода поне има.

Както си гъвчеше, измършавялото рижаво куче не забеляза, че срещу него върви човек. Не видя и когато мургавото момченце клекна до него – току пред муцуна-та му. Стреснато от блясъка в белите грехи на детето, кучето отскочи назад.

- Ела, ела, не се плаши! Ела да те видя, няма да ти пипам яденето. И ти си нов тука, нали, като мене? Гледам те, все около църквата се мотаеш. Дај да те почеша. Много си ми хърбав, броят ти се ребрата. Я чуј – днеска се кръстих и Бог Иисус вече живее в сърцето ми. С други гуми, братче, нов човек съм, нищо, че не го разбираш. Реших, като се кръстя, да направя нещо добро, ей така, защо не? Слушай, реших да те приютя. Симпатяга си и си упорит, обичам такива. Каквото имам, ще го делим. Стой тука и ме чакай, отивам да си преоблека белите грехи и ще си ходим.

Просячето стана и тръгна нанякъде. Той наистина нищо не разбира, видя само блясъка в очите на детето и почувства топлата ръка да поглажда козината му въпреки струпеите.

Мъж и жена, току-що излезли от бялата сграда, тъкмо минаваха покрай кофите. Широка усмивка слезе от лицето на мъжа.

- Абе, ужас, голям проблем имаме в България с тия бездомни кучета! Какво ще ги правим, не знам - обърна се той към жената.

- Ти пък! Бог си има гостатъчно работа с хората, ти за животните ли почна да мислиш?! За тях май не пише и в Библията...

„Не се ли продават две врабчета за един асарий? И пак нито едно от тях няма да падне на земята без волята на Вашия Отец“ (Мат. 10:29).

Зора
Динчева

